

1.

De *Laster Courant*

'Wat gaan we nu beleven!'
schreeuwde opa Colarietje.
Met een woeste zwaai smeed hij
de *Laster Courant* door de kamer.
'Nou, nou,' mompelde oma,
'dat kan ook wel wat minder.'
'Niks minder! Het moet niet minder!
Ze gaan... ze willen... niks.
Stoppen! De boel stilzetten!'

Bijna kwamen er stoomwolkjes uit
opa's oren.
Wieber keek op van zijn laptop.
Hij liet net een roze suikermonster uit elkaar spatten.
'Lees dan zelf! Ze zijn gek. Dit kan toch niet zomaar?'
Opa sprong op en sjeesde door de kamer.
'Moet je horen!'
Hij griste de krant weer van de vloer voor oma hem kon
pakken.

SNOEPFABRIEK MOET SLUITEN

Snekkerdam –Van een van onze verslaggevers

Gistermiddag heeft de directeur van de Snoepfabriek, de heer Tumtum, bekendgemaakt de stekker uit de fabriek te willen trekken. Alle huidige werknemers zullen dan zonder werk komen. De fabricage van het Nederlandse snoepgoed zal volledig worden platgelegd.

“Binnen een maand zal ik de deuren moeten sluiten,” reageerde directeur Tumtum. “Het personeel is reeds ingelicht en gaat op zoek naar ander werk.”

Als reden voor de sluiting van de Snoepfabriek noemde de directeur de problemen met een milieuvergunning. Wat dat precies inhoudt, wilde hij niet uitleggen. “Verder geen commentaar,” waren zijn laatste woorden. Daarna werd de toegangspoort van de fabriek gesloten.

'Dát gaan we niet beleven!'

Opa's grote witte snor krulde gevaarlijk omhoog.

'Ach,' zei oma schouderophalend.

'Wacht het toch rustig af.

Neem nog een glaasje cola.

Het zal heus wel met een sisser aflopen.

Dan blijkt het weer een hoop drukte om niets.'

Achter haar rug tikte opa tegen zijn voorhoofd.

Lange tijd werd er niets gezegd in het kleine huisje aan de Spekstraat.

Wieber stak nog meer monsters in de fik op zijn laptop en dacht na over het krantenartikel.

De Snoepfabriek dicht.

Wie bedacht nou zoiets?

Straks geen dropjes meer in de winkel, geen toffees meer te koop.

Geen lolly's in de pauze.

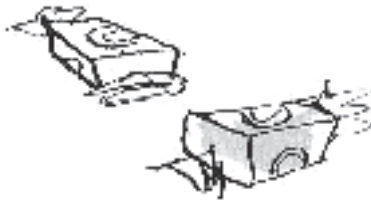
Een lege snoeppot in het keukenkastje.

Geen schuimpjes, geen hartjes.

Geen zure matten, geen schatkistjes of winegums...

Geen banaantjes, geen pepermuntjes, geen... geen...

Wat bleef er dan nog over?

2.

Tijd voor een babbel(aar)

Eindelijk werd het woensdagmiddag.
Wieber had niet langer kunnen wachten,
zo spannend vond hij het.
Hij keek opzij naar opa.
'Geen commentaar?' bromde opa Colarietje,
terwijl hij lang en hard op de bel drukte.
'Dat zullen we nog wel eens zien.'
Wieber en opa stonden voor de enorme
toegangspoort van de Snoepfabriek.
Wieber was nooit eerder zó dichtbij geweest.

De kinderen uit zijn klas zeiden altijd dat je er niet mocht komen.

Dat ze valse honden loslieten als je het toch probeerde.

Wieber hield van honden, maar niet van valse.

Sommige kinderen hadden stoere praat.

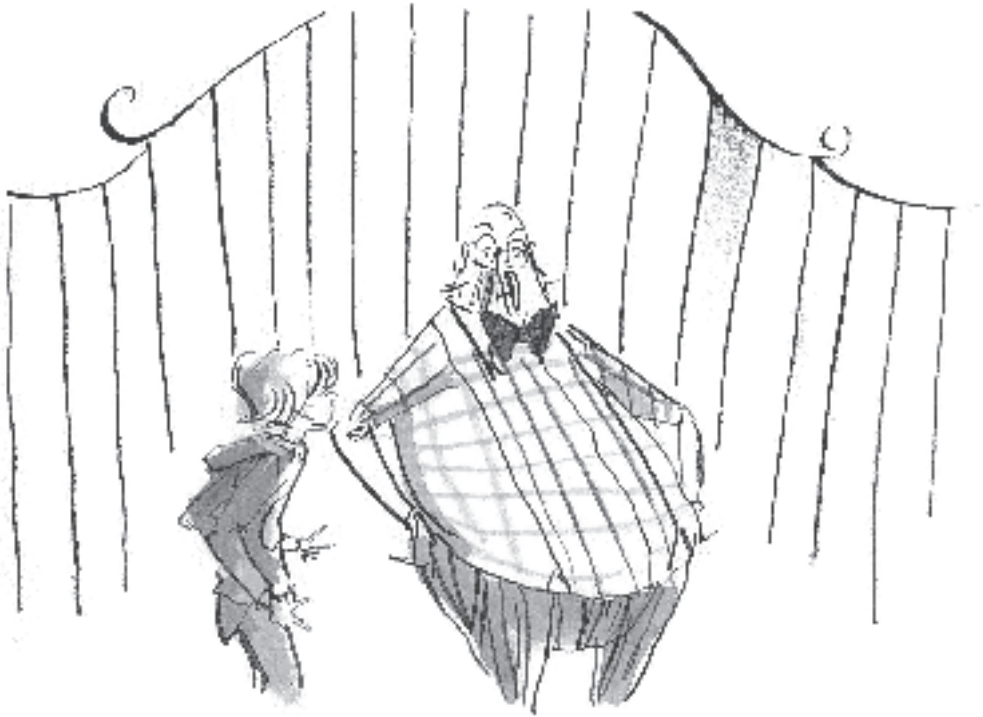
Dat ze wel eens belletje-lellen hadden gedaan bij de fabriek.

En dat ze dan de honden hadden horen blaffen.

Wieber rilde.

Kon hij ze al horen?

Maar het bleef stil.
Opa drukte nog eens op de bel.
'Opa,' fluisterde Wieber.
'Laten we gaan, opa.
Er komt toch niemand.'
Maar opa bleef staan waar hij was.
Zijn mond als een rechte streep.
Schouders naar achteren en rug recht, zei oma dan altijd.
En dat was precies wat opa deed.
Het wachten duurde lang.
Moest Wieber naar de wc?
Zou hij het tegen opa zeggen?

Opa keek nog steeds strak voor zich uit.
Voor de derde keer ging zijn arm rustig omhoog.
Zijn wijsvinger richting de bel.
Bijna raakte hij hem aan...
Opeens kraakte er een intercom.
'Hallo?' tetterde een schelle vrouwenstem.
'Wie is daar?'
Opa schraapte zijn keel.
'Ahum. Wij zouden graag de heer Tumtum spreken,' zei hij
plechtig tegen de luidspreker.
'Heeft u een afspraak?' De tetterstem weer.
Opa raakte even in de war.
Wieber schudde zijn hoofd.
Zouden de honden nu komen?
Maar opa rechtte zijn rug.
'Opa?' vroeg Wieber.
Hij voelde zijn hart wild bonken.
Opa stak zijn duim op naar Wieber en lachte.
'Weet u wel wie ik ben, juffrouw?' vroeg opa met een zware
stem.
'Mijn naam is opa Cola...'
Snel stootte Wieber hem aan.
'Je moet meneer zeggen,' fluisterde hij.
'Wat?' vroeg opa.
'Me-neer!' siste Wieber.
Dat klonk immers veel deftiger!
'O, o ja.'
'Wat zegt u?' vroeg de tetterstem.
'Ik ben meneer Colarietje,' zei opa.
'Wie zegt u? Meneer... meneer Caloriëtje?

O! Van...van de Keuringsdienst van Suikerwaarden?' zei de tetterstem.

Met grote ogen keek opa naar Wieber.

Meneer Calorietje?

Wieber wees naar de intercom.

'In hoogsteigen persoon,' antwoordde opa snel in het apparaat.

'Neemt u mij vooral niet kwalijk, meneer,' reageerde de tetterstem.

'Komt u verder, meneer.'

De tetterstem vroeg verder niets meer.

Er volgde een klik en de intercom werd stil.
'Geen commentaar,' mompelde opa.
Wieber sloeg snel zijn benen over elkaar.
Hij pieste bijna in zijn broek van het lachen.
Opa! Als meneer van de Keuringsdienst van Suikerwaarden!
Wat een mop!
'Ha, ha! Meneer Calorietje!'
Opa had de bijnaam opa Colarietje, omdat hij het liefst zijn
cola met een rietje dronk.
Wieber moest altijd lachen als opa zat te drinken met een
rietje tussen zijn dikke, witte snor.
Hij keek opzij.
Meneer Colarietje. Calorietje.
De toegangspoort gleed langzaam open.

